

opusdei.org

"Llegir i viure el Concili és estimar l'Església sencera"

Monsenyor Xavier Echevarría parla del concili Vaticà II i l'Any de la Fe en una entrevista publicada a "Desde la Austral", la revista de la Universitat Austral (Argentina).

24/12/2012

Passats 50 anys de l'inici del Concili Vaticà II, podria comentar la importància que va tenir i té per l'Església actual?

El concili Vaticà II va ser la manifestació més solemne del magisteri de l'Església en l'últim segle, en continuïtat amb tot l'ensenyament anterior.

Evidentment, els seus documents contenen una gran riquesa i, com han assenyalat Joan Pau II i Benet XVI, ens correspon el repte de posar-los en pràctica, amb plena fidelitat, perquè Jesucrist i el seu Evangeli arribin als cors i als caps de milions de persones. Llegir i viure el Concili és estimar l'Església, la Humanitat sencera.

Quin va ser el missatge central que el Concili va voler donar-los a l'home i la dona d'avui?

Fer una síntesi no és fàcil, de tota manera, es podria resumir en què Déu se'ns acosta i surt a trobar-nos: ens estima, li importem i compta amb nosaltres; amb la seva gràcia, en podem respondre i fer un gran bé als

altres; i, concretament, el Concili va recordar que la santedat -la resposta plena a l'amor de Déu- no és un objectiu per a alguns privilegiats, sinó que és a l'abast de tots, i que tots som cridats a arribar a aquesta unió amb Déu en el Crist, mitjançant la nostra vida quotidiana: família, feina, relacions socials. El treball del Concili va ser molt ardu. Van participar-hi més de 2.500 pares conciliaris.

Com es va poder arribar a una veritable unitat i pràcticament unanimitat en els textos aprovats, quan en les discussions de treball les posicions sobre diversos aspectes s'insinuaven no només diferents, sinó divergents?

L'Església està formada per homes i dones, i és lògic que, de vegades, pugui haver diferències d'enfocaments o de punts de vista. No obstant això, seria equivocat

oblidar que és també divina: Jesucrist va prometre que l'assistència de l'Esperit Sant l'acompanyaria sempre. Per això, com explica Benet XVI, és una clau imprescindible posar-se a l'escolta: no seguir les pròpies idees, sinó mirar de descobrir la voluntat del Senyor i deixar que sigui Ell qui ens guii. Darrere dels documents del concili Vaticà II hi ha el treball esforçat de moltes persones, però, sobretot, es descobreix la doctrina de Jesucrist i l'acció de l'Esperit Sant.

Per què hi va haver diverses interpretacions respecte d'algunes disposicions del Concili? Per què els papes Joan Pau II i Benet XVI han manifestat una forta decisió a aplicar-ne les conclusions?

És conegut que el Concili ha estat malament o parcialment interpretat en alguns ambients. Les causes van ser diverses i coincidí també amb la

difusió del secularisme i del materialisme hedonista, que han ocasionat danys greus. Penso, per exemple, en la pèrdua de sentit cristià que afecta moltes famílies, en el descens de la pràctica religiosa, i també en la crisi d'alguns membres del clergat i de la vida consagrada. No obstant això, com he dit, els textos del Concili contenen una gran riquesa, en part, moltes de les seves ensenyances ja s'han posat en pràctica en l'Església i se'n veuen els fruits: l'ús freqüent de la Sagrada Escripura, la plena responsabilitat dels laics, com a membres del poble de Déu... Però, el Concili no és un fet històric del passat, és més aviat un projecte que es va desplegant i assimilant a poc a poc, amb més o menys encert, alhora, cal recordar que la Església pelegrina a través dels temps i, per tant, amb fe optimista ha d'avançar sempre. La nova evangelització, que han convocat el beat Joan Pau II i Benet

XVI ens recorda la necessitat de difondre un dels missatges clau del Concili, com li deia abans: la crida universal a la santedat, missatge central també en els ensenyaments de sant Josepmaria.

El concili Vaticà II s'ha vist com el gran intent de "diàleg de l'Església amb el món". Cinquanta anys més tard, el Papa torna a insistir en aquest punt. Un pare o una mare de família, un professional, un estudiant, un professor... com poden dur a terme aquest diàleg amb aquells que no coneixen o han deixat de banda la fe?

L'Església és essencialment missionera i el cristià està cridat a ser sempre testimoni de Jesucrist. Sant Josepmaria explicava que no es pot separar la vida cristiana de l'apostolat, de la mateixa manera que no es pot dissociar en Crist el seu ésser de Déu-Home i la seva missió

de Redemptor. Penso que el primer desafiament de tot fidel -mare o pare de família, fill, treballador, intel·lectual, sacerdot, bisbe, religiós o laic- és formar-se bé i aprofundir en les raons de la seva fe. El Sant Pare ens ha recomanat -en aquest Any de la fe- conèixer bé el Catecisme de l'Església catòlica, d'aquesta manera, podrem dialogar amb els altres, per convidar-los a compartir el tresor que hem rebut, amb respecte i sinceritat: aquesta és la base de tot acostament. I un punt bàsic és que els catòlics ens exercitem en el *mandatum novum* : saber estimar tothom, per servir, per ajudar i, quan és necessari, per corregir amb caritat.

Quina importància va tenir el missatge que sant Josepmaria Escrivà venia proposant des del 1928, la crida universal a la santedat, pel que fa a la doctrina

sobre els fidels corrents recollida pel Concili?

Els ensenyaments de sant Josepmaria aporten llum sobre la profunditat de la vocació a la santedat, que tots els fidels laics reben amb el baptisme, per al servei de l'Església i de tothom: de les famílies, dels ambients professionals, dels més necessitats. Així ho ha posat de manifest el beat Joan Pau II, quan es va referir a sant Josepmaria com "apòstol dels laics per als temps nous" i en els documents oficials de la seva causa de canonització se l'anomena "precursor del concili Vaticà II". Molts pares conciliars van afirmar que havia estat sant Josepmaria un precursor del missatge d'aquesta assemblea de l'Església.

Podria exposar la tasca que el nostre primer rector honorari, el venerable Mons. Álvaro del

Portillo, va tenir en les sessions de treball del Concili?

Hauria d'allargar-me molt i vull precisar que d'aquest punt s'ocuparà la mateixa història. La seva aportació ha estat remarcada per molts dels protagonistes: com se sap, va intervenir directament, des de la fase antepreparatòria fins al final del Concili. Puc testimoniar una dada significativa: l'estima que se li tenia a la Cúria romana, fins i tot per part dels qui no pensaven com ell. Era un home de pau, d'unitat, de caritat. El seu segell personal era el somriure serè amb contingut fratern: qualsevol que treballa en equip valora com d'importants són les persones que somriuen i uneixen. En el cas de mons. Álvaro això se sumava a la seva intel·ligència i a la seva capacitat de treball.

Pot aconsellar la manera de viure i aprofitar amb fruit en la

comunitat universitària el recent "Any de la fe" instituint pel Papa Benet XVI?

L'Any de la fe és una gran ocasió per aprofundir, personalment també, en el missatge de Jesucrist i la pròpia renovació personal per comunicar aquest missatge: és una oportunitat de valorar més la fe, procurar fer-la vida com a cristians coherents, i ajudar a que les dones i els homes del nostre temps la vegin com una resposta als seus interrogants profunds, i se sentin protegits, ajudats, encoratjats. Per això, és fonamental l'estudi, la formació i també l'amistat personal, que menen a l'apostolat.

La fe ha de ser present en la vida universitària i en la investigació científica: Benet XVI insisteix en la necessitat d'"eixamplar la raó", perquè no hi ha contraposició entre ciència i fe: seria equivocat -reductiu

i empobridor- obrar com si, en la pràctica, en la ciència o en la vida pública, econòmica, o a la feina universitària calgués prescindir de la dimensió transcendent de l'ésser humà. D'altra banda, una comunitat universitària ha d'estar centrada en l'educació i formació dels alumnes, i oberta als grans reptes intel·lectuals, a la vegada que cerca amb prioritat el servei a la societat en problemes urgents: la protecció de la vida humana, en tots els estats de desenvolupament, l'ajuda a l'estabilitat de la família, fundada en el matrimoni entre home i dona, la lluita contra la pobresa i la marginalitat, la promoció d'una nova cultura, una nova legislació, una nova moda, més coherents amb la dignitat de la dona i de l'home, com a fills de Déu. D'on sortiran propostes concretes cristianes per aconseguir una societat justa i solidària, sinó d'aquells que s'inspiren en l'Evangelí i es recolzen en el treball generós i

ben acabat? La societat necessita persones ben preparades, des del punt de vista humà, professional i espiritual: tenim un camí obert per continuar recorrent l'Any de la fe, i després també.

Benet XVI va convocar un Any de la fe en un moment en què la fragilitat d'alguns membres de l'Església es fa patent i el món sembla circular per camins aliens a ella. Per què pensa que, malgrat tot, és temps de creure? Per què seguir creient en l'Església?

Com li deia abans, l'Església està formada per homes i dones: sabem que existeix el pecat i que Déu ens crida constantment a la conversió del cor. Com veiem que fa el Papa, no cal ignorar els problemes, ni deixar de preocupar-se per les persones que han patit injustícies. Tanmateix, ara es veu amb claredat que el món té una gran necessitat de Déu i de la

seva gràcia, que ens arriba a través dels sacraments, en l'Església. Els joves semblen descobrir-ho amb facilitat i crida l'atenció -per exemple, en les Jornades mundials de la Joventut- com vibren amb l'eucaristia, amb la persona del Papa i amb l'Església. L'Església és jove i estem realment en temps d'esperança. L'Església cerca la unitat, promou la pau i la solidaritat, posa la seva prioritat en l'evangelització, atén els més pobres i és un far de llum, davant l'odi i la violència en tantes parts del món. En aquest context, els cristians hem de reflectir el rostre amable de Crist. L'Església, la nostra Mare, és santa, i ho serà sempre, tot i que la conducta d'alguns fills pugui no concordar amb aquesta santedat.

Sant Josepmaria deia que tenia una fe molt gran, "tan grossa que es pot tallar", explicava de manera gràfica. Vostè ha viscut amb aquest

sant, en què es distingia aquesta fe?

En el seu tracte confiat amb Jesucrist, que "amarava" tota la seva jornada. En la seva devoció filial a la Santíssima Mare de Déu. I també en la humilitat i en la magnanimitat: es considerava poca cosa i era conscient que tot allò que fes valia si Déu ho feia prosperar i, al mateix temps, s'animava a grans empreses per ajudar a aquest món nostre. Són molt grans i nombroses les iniciatives socials, educatives, religioses que han sorgit per influx de les seves paraules. La Universitat Austral és un exemple concret d'aquest afany desbordant de sant Josepmaria per servir Déu i la societat sencera. Va saber i voler sempre comptar amb Déu i, simultàniament, amagar-se i desaparèixer personalment, perquè només el Senyor lluís.

Podria fer-nos comprendre la necessitat que tenen la dona i l'home actual de consolidar la seva fe per transitar amb felicitat per aquest món que, moltes vegades, no inclou Déu en el seu projecte vital?

La felicitat veritable, que tots anhelem, només arribarà a la seva plenitud en la vida eterna, però es conquesta i comença ja a la Terra quan vivim en amistat amb Déu. Sant Agustí ho va explicar magistralment: "Ens heu fet, Senyor, per a vós, i el nostre cor està inquiet fins que descansi en vós". Li diré també que només pot sentir necessitat de Jesucrist qui sent necessitat de salvació. Hi haurà algú avui que cregui que no té necessitat de guarir res en el seu cor, en la seva vida, en el seu passat, en el seu present? Els cristians hem de ser aquest rostre comprensiu de Crist per als altres. Si els nostres amics i amigues, i totes les

persones, troben en nosaltres un rostre fratern, podrem comunicar el gran missatge de l'Església: "No tingueu por d'obrir les portes a Crist" (Joan Pau II) i "Animeu-vos a arriscar per Crist "(Benet XVI). El camí de la felicitat és sempre un camí de generositat. Com recorda el concili Vaticà II, la persona "no pot trobar la plenitud si no és en el lliurament sincer d'ella mateix als altres" (Gaudium et spes, n. 24).

Finalment, volíem preguntar-li una cosa en to més personal: hi ha alguna possibilitat que ens visiti durant el transcurs d'aquest Any de la fe?

A mi m'encantaria visitar la Universitat i xerrar amb cadascuna i cadascun, per compartir alegries i penes, desafiaments i projectes. Abandono aquest desig en les mans del Senyor.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/llegir-i-viure-
el-concili-es-estimar-lesglesia-sencera/](https://opusdei.org/ca-es/article/llegir-i-viure-el-concili-es-estimar-lesglesia-sencera/)
(04/04/2026)